Ч. 224 Четвер 5 (18) жовтня 1900 Рік X

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї неопечатані вільні від оплати почтової

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові з агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
за чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

## Вісти політичні.

*(Рух виборчий. — Недуга саского короля. — Вибір президента Сполучених держав. — Посмертне обжалованє. — Крїґер в Европі. — З Хінї.)*

Відпоручники 10 громад з повіта львівского ухвалили на зборах в Наварії, що при виборах з V. куриї виборчої з повіта львівского будуть однодушно віддавати свої голоси на п. Витовта Трачевского, котрого діяльність в львівскім повітї, яко учителя господарства рільного, есть їм від довгих літ знана. Головою комітету, котрий ставить сю кандидатуру, есть Гринько Шапало, секретарем Іван Поройко, а членом комітету Ілько Дуда. Комітет взиває селян, щоби держали ся з ним разом. — В Підгаєччині, як ми вже доносили, вinitial виринула з польскої сторони кандидатура в IV. куриї п. Івана Валевского. В Бережанщині висувають знов кандидатуру п. Александра Кшечуновича. На зборах в Золочеві дня 12. с. м. ставлено слідуючі кандидатури: на курию IV. начальника суду в Перемишлянах дра Кароля Давидовича і о. Данила Танячкевича; на V. курию Тимотея Старуха, властителя реальности із Свободи, і о. Мироновича з Березовиці. Велике вражінє зробила на зборах промова п. Старуха, а до „Діла“ так о тім доносять: Огниста промова, сильний голос і богатий зміст, обіймаючий головні точки народної програми, зробили сильне вражінє. Між иншим згадав також о собі, що есть сином селянина бувшого посла, з сяніцкого, чи ліського повіта, що був вахмайстром в жандармериї, і що уміє добре по німецки. В часі его промови, а особливо на кінци сипали ся грімкі оплески, а пп. Рожанковский і инші з інтеліґенциї ґратулювали ему сьвітлого виступу.

З Дрездна доносять, що саский король Альберт тяжко занедужав. Король вже від довшого часу нездужав на недугу міхура а тепер стан его здоровля значно погіршив ся.

Великого гамору наробило донесенє пекіньского дописувателя Times'а про покійного австрийского капітана Томана, що в часї облоги Хінцями посольств в Пекінї був командантом союзних войск, і на тім становищи погиб. Отже той кореспондент доносить, що Томан на своїм становищи начального вожда допустив ся великої похибки. Именно дня 22 липня, коли положенє було дуже грізне, видав Томан на основі пустої поголоски приказ, щоби всї войска, призначені до оборони посольств, покинули свої становища і зібрали ся в посольстві анґлійскім. Між тим — як кореспондент каже — не було до такого приказу ніякої причини, і всї команданти войск союзних уважали то зарядженє чистим божевільством. Насамперед послухали того приказу Італїйці, Австрийці і Французи, відтак Японці і Німці, а вкінци Росияни і Американці. Заволоділа правдива паніка і колиб так Хінці були тоді напали на посольство, було би прийшло до найбільшої катастрофи. Супротив того мали союзні войска відобрати від Томана загальну команду і упросити анґлійского посла Макдональда, щоби він обіймив провід над обороною. — Цілу ту допись уважають німецкі часописи неправдивою і підносять всілякі суперечности дописи з давнїйшими донесенями наочних сьвідків пекіньских подій. І так н. пр. дня 7 серпня телеґрафував французский посол Пішон: Держимо ся ще завдяки геройству французских і австро угорских вояків. Впрочім — пишуть німецкі часописи — Томана до его смерти уважали всї союзні дїйстним командантом зібраних в Пекінї войск, а так само і то есть фактом, що Томан не видавав приказів на вітер, лише на основі точних і провірених вістий. Вкінци додають ті часописи, що цілий гнів на Томана походить від анґлійского посла в Пекінї Макдональда, котрий за цілий час облоги хотів уважати ся першою особою, але ему не удавало ся.—Щоби почтити память тяжко покривдженого тою клеветою геройского вояка надїлив его Цїсар вже по смерти кавалерским хрестом ордеру Леопольда з войсковою відзнакою.

В Сполучених Державах північної Америки ведуть ся тепер завзяті аґітациї за кандидатами на президента т. е. за дотеперішним президентом Мек Кінлеем і Бравном. Після дотеперішних вістий найбільше виглядів на успіх має мати таки Мек Кінлї.

Сими днями, як заповідають бельґийскі часописи, має прибути до Европи бувший президент Трансвалю Крїґер і в Брукселї та Ам-

## БЕЗДОМНИЙ.

*(Образок з житя. — К. Шлвйгара.)*

Зимовий вечер. Сірі хмари вкрили небо понад площею снїгу а сумна околиця ніби як той зажурений ум: мовчалива, пуста, задумана.

Поза хлопским хутором, що стоїть онтам далеко серед білого поля, як би він десь заблукав ся від села, а поправдї поза его ще дальше положеною межи купами снїгу шопою, вистає засипаний снїгом стіг вимолоченої соломи; длятого, що не було вже місця в шопі, винесли сюди солому на вітер і морози.

Ще як змеркало ся, крутив ся тут якийсь загорнений в лахмани чоловік, що виглядав нужденно і як би якась хитлива тїнь, що боїть ся сьвітла. Хоч темнота зимової ночи борзо западає, то все таки можна добре розпізнати, що то бездомний волоцюга, котрий не знає, де подїти ся. Та й черти его лиця ще добре видко. Они викривлені з розпуки, що така люта студінь і що голод так підриває сили. Трудно сказати, що ему видко з очий, а що він веде за руку ще й якусь дитину, то образ сей представляє ще страшнїйший вид.

Нічний подорожний станув коло стога і пустив руку дитини, котра присїла на замерзлий снїг. Відтак обійшов він тоту купу соломи, котрої замерзлі стебла аж кололи в руку, а котрої снїгова покрива від морозу пекла ніби як огнем, копав ногами в солому, шукав руками, аж наконець від північної сторони відшукав якусь вузку діру, що ішла до середини стога; він з великим трудом всунув ся до стога, потягнув за собою дитину, що як без душі дивила ся як він лїз туди, і щез в соломі.

Тихо і пусто як перед тим. Пітьма на земли і пітьма на небі; лиш краєм овиду сьвітить ся біла смуга відблеску від снїгу. І все костенїє в морозі.

Більше менше по десятій годинї заскрипіли двері від стодоли на хлопскім хуторі, вийшов якийсь худощавий паробок і спустив пса на ніч і вернув чим скорше назад, бо від студени аж ним зачало трясти, та замкнув за собою двері на замок.

Пес пігнав в глуху ніч. Як би якась чорна велика мара бігав він по обійстю, розігнав ся і скочив через пліт, прибіг до шопи і станув.

То великий псиско; в темноті можна видїти лиш его неспокійно сьвітячі дикі очи, що мигкотять в темноті зеленявим сьвітлом мов блудні огники. Пес нащурив уха. Відтак кинув ся, став довго гаркати а відтак зачав уїдати в темноті на ціле горло. Воздух аж затряс ся і темнота задрожала від того его нічного уїдання. Голос его несе ся аж до села і далеко по полях та доходить і до стога. Волоцюга, що вже дрімав, налякав ся, а скулена коло него дитина зачала дрожати на цілім тілї.

Пес нюхає і вітрить на всї сторони. Не лїзе в свою діру, лиш уїдає як скажений щораз більше. І знов щезає в темноті, уганяє довкола обійстя, біжить знову поза шопу та прискакує до стога і гаркає та гавкає а наконець скаче на него.

Волоцюга чує глухий скок пса; здогадує ся, що він недалеко а тепер і почув як щось гепнуло мовби упало щось тяжкого.

Він кинув ся знову, а дитина, що лежала коло его ніг зачала плакати зі страху. Пес зіскочив знову із стога, оббіг як скажений довкола него, вишукав заткану діру, прискочив і хотів лїзти до середини. Якась рука набравши колючої соломи вдарила его по морді; він завив, вискочив з нори і став уїдати з цілої злости як роздрочене дике зьвіря. І знов пустив ся до нори, але й тепер вдалив ся об жмуток замерзлої соломи, скалїчив собі око, а вибігаючі каплї крови замерзли ему таки зараз на его морді.

Рівночасно роздав ся з під стога плач дитини; але такий приглушений, такий трівожливий та жалістний, що подобав скорше на студене завиванє вітру по полях вкритих снїгом. Якийсь грубий голос старав ся шептаючи успокоїти дитину і захриплий кляв напастливій собаці.

Але пес не давав спокою. То було очевидно добре виучене і розумне зьвіря. Спробувавши кілька разів, але надармо залїзти в нору під стогом, зачав він рити ся попід стіг. Горе тому, хто там сидить, скоро пес до него дорве ся! Як би сказив ся, так борзо розгребує замерзлу шкаралупу снїгу, розриває солому, гаркає злістно, уїдає і в злости аж кидає собою а его очи вже не сьвітять як дві малі точки але таки ніби горять зеленявим як смараґд огнем

стердамі роблять вже приготовленя на его торжественне приняте. Доси ще не знати, де Кріґер висядe чи в Триєсті чи в Марсилії, звідки на Ліон і Париж поїхав би до Амстердаму. Французске правительство не дуже раде приїздови Кріґера до Марсилії, а то з огляду на трохи приятнїйші відносини до Анґлїї.

Після донесень з Петербурга мало російске правительство приказати ґенеральному ґубернаторови всхідного Сибіру Ґрибскому, аби в тих околицях Манджуриї звідки тамошне населене поутїкало, поселював Росиян кольоністів, котрим мають бути признані права козаків. Коли би то донесене було правдиве, то виходило би, що Росия не думає уступати з тої хіньскої провінциї.

## Новинки.

*Львів дня 17 го жовтня 1900.*

**— Іменованя і Перенесеня.** Міністерство скарбу іменувало управителя гірничого Вінкентия Грушецкого секретарем скарбу для відділу салїн у львівскій краєвій дирекциї скарбу. — П. Намістник переніс практикантів концептових ц. к. Намістництва Франца Лещиньского зі Львова до Ліська, Романа Третяка зі Львова до Терпополя і Остапа Романовского зі Львова до Ярослава; — ад'юнкта будівництва Станислава Желеньского зі Львова до Кракова; — канцеліста поліциї Ів. Онишкевича з Перемишля до Львова.

**— Справи особисті.** Віцепрезидент краєвої дирекциї скарбу п. Витовт Мора Корытовский вернув з урльопу і обняв своє урядоване. — Пос. Вахнянин виїхав на дальшу курацию, хоч вже яко реконвалесцент до лїчничого заведеня дра Лямана в Weisser Hirsch коло Дрездна. — Др. Микола Сабат, професор станиславівскої гімназиї, одержав державну стипендию і виїздить в наукову подорож, яка має тревати цїлий рік. Др. Сабат побуде в Італії, а головно в Римі і Помпеї, та об'їде Грецию, Малу Азию, Єгипет і північну Африку.

**— Артистична руска вистава** буде ще отворена через середу і четвер (17 і 18). Замкнене наступить в четвер о годині 5-ій вечером при участи комітету артистів взявших участь в виставі і Вп. Родимців, прихильних розвоєви нашої рідної штуки.

**— Вистава фантів льотериї дяківскої** в „Народнім Домуˮ буде завтра закрита. Льосоване фантів відбуває ся нині і завтра.

**— Віче господарске** устроює філія товариства „Просьвітиˮ в Тернополи в середу дня 24-го жовтня 1900 о годині 2-ій по полудни в сали замковій. Програма віча: 1. Як плекати садовину і які роди на Поділю удають ся. 2. О поліпшеню раси худоби по селах. 3. Управа бураків цукрових. 5. Нова ростина соя і дура — управа їх і пожиток. 5. Оглядане вистави овочів і практичне поучене на оказах. Закінчить: Льосоване шеп межи участників. Вступ безплатний. О численну участь просить виділ товариства.

**— Бюро молочарске** основане у Львові має на цїли продаж продуктів двірских і молочарских по всїх містах Галичини, а навіть за границею. Близших пояснень подасть бюро.

**— Огні.** В Острові коло Ярослава згорів двір Вольфельда і Ґотліба. Огонь вибух в стодолї з сїном і переніс ся на горальню, обори, стайнї, дім економа з вкінци і на сам двір. В огни згоріло до 20 штук худоби.

**— Збори фабрикантів паперу** відбули ся дня 10 с. м. у Відни. Заступлені були майже всї більші фабрики. Предметом нарад були теперішні кошти виробу ріжних родів паперу і рішено, що за-для подорожіня сирих материялів і коштів продукциї треба знов піднести цїну паперу. Нїмецкі часописи підносять, що правдивою причиною підвисшеня цїни паперу не єсть подорожіне материялів, а лиш змова чи картель фабрикантів.

**— По американьски.** В однім місті в Америцї розбійники в білий день обрабували народний банк на 15.000 долярів. В само полудне приїхала до міста банда на конях, впала до каси і грозьбою присилувала касиєра видати готівку, яка була в касї, а опісля вовсїм спокійно посїдали на конї і від'їхали. Всьо то стало ся в кільканайцятьох мінутах, так, що ніхто навіть не міг отямити ся.

**— Доброго серця чоловік.** В Женеві розповідають собі слїдуючу історию. Один з тамошних властителїв бюра ґазет, — назвім его Г. — застав кілька місяців тому назад у своєї жінки якогось молодого Італїянця. Він подав о розвід і суд сими днями признав єму право. Коли Г. вернув до дому, застав там свою давну, а тепер вже розведену жінку заплакану і жалуючу того, що стало ся. Тронутий тим глубоко, сказав він до своєї давної супруги: Моєю жінкою вже не можеш бути, але коли хочеш стати у мене за служницю, то можеш лишити ся. Жінка не сказала, що не хоче, лиш спитала: Але Італїянцеви буде можна приходити? На то відповів їй той чоловік доброго серця: А чому-ж би нї? Я тому не буду противити ся бо ми преці розведені.

**— Добрий полатайко.** Якийсь швець в Тернополи гадав очевидно, що то найлїпше і людску шкіру так залатати як чобіт, коли де пукне або підріже шкіру невправна рука якого челядника. Він свому хлопцеви, що розтяв собі ножем руку, зашив рану шилом і дратвою. Хлопцеви грозить тепер від так залатаної рани заказжене крови.

**— Чоловік, що спить вже 20 лїт.** Ґазети писали вже нераз про того гірника Дітріха в Навслїц на прускім Шлеску, котрий спить вже 20 лїт, а мимо того жиє. Надармо силували ся лїкарі вислїдити, що сему за причина, аж осими днями вияснила ся цїла история. Дітріх, що від 1876 р. мешкає в Навслїц, розбив собі був перед 20 роками підчас якоїсь пригоди голову. Від того часу лежав він в своїй хатї як би неживий, не чув нїчого, не видів нїчого, не говорив нїчого, словом був як би мертвий а мимо того жив. Люди називали его „сплячим бремзеромˮ або „сплячим гірникомˮ, а лїкарі не могли вислїдити причини тої его якоїсь сплячки. Але вже від яких 10 лїт сусїди не хотїли вірити в тоту якусь сплячку Дітріха і робили донесеня до дирекциї зелїзницї. Дирекция прислала трох лїкарів, а ті оглянули Дітріха і сказали, що він дійстно спить, що попав в т. зв. летарґ або сплячку. Але того одного із сусїдів таки не переконало і він стояв уперто при тім, що Дітріх лиш удає. Здогад сего чоловіка тепер і потвердив ся. Бриґадир від жандармериї, Неєгман, взяв собі кількох довірочних людий і здалека слїдив сплячого чоловіка. Показало ся, що сплячий чоловік не лиш вставав сам із своєї постелї

---

і кажуть здогадувати ся яка сила і заїлість в тій собаці. Пес не зважає на то, що покалїчив собі лаби аж до крови, так що на снїгу лишають ся вузкі червоні смуги там, де тепла кров его стопила; пес вітрить живе тіло і кров і в нїм відзиває ся тота заїла дикість розлюченої хижої зьвірини, котра не знає анї опамятаня анї милосердия.

Бездомний скрегоче зубами. Завертає очима, що зі страху вилізли єму на верх, а по них видко, що розпука додала єму відваги. Затиснений кулак лагодить ся до оборони від ворога, підчас коли друга рука обнимає дрожачу і від страху майже неживу дитину.

Надходить вже північ. Мороз тисне щораз більше. Острий его подув, що доси давав ся чути лиш як би шепіт якоїсь мари, стає вітром, що дує і свище по закостенїлій земли. Він добирає ся навіть до нори волоцюги і сїче там мов різками.

Пес бере ся кусати, а чужинець боронить ся.

Аж ось коло шопи дали ся почути голоси. Хлоп збудив ся від страшного уїданя пса, его паробок і наймит повиходили подивити ся, що там такого. Страх брав їх серед нічної пітьми. Держачись один другого, бо бояли ся якогось нападу, прийшли до стога. Понуре сьвітло ліхтарні, від котрого снїг став ніби червоний, показало їм більше менше, що тут стало ся. Паробок, мужчина високого росту, плечистий узброєний в костур, сказав сердитим голосом:

— Якийсь дранець — злодій — сидить вже в лапці.

Хлоп закликав пса, котрий занятий своєю роботою, не зважав на прийшовших, заверещав на него та й копнув з цїлої сили ногою, коли він не послухав. Пес подивив ся розлюченими очима на хлопа, але й зараз прижмурив їх та спустив в долину, як би поміркував ся. Скомлячи і махаючи хвостом приліз він до ніг свого пана. Хлоп станув перед отвір і крикнув до середини: Хто там? Вилязи звідтам!

Зробило ся тихо, ніхто не рушав ся.

— Ну, вилїзеш звідтам, ти злодюго? — кричав хлоп грізно і став тровити псом до стога. Пес кинув ся до нори. І знову дістав узброєним кулаком, запищав, посунув ся корчевим рухом на перед і ліз щораз дальше в глубину стога і ловив зубами довкола себе і від'їдав ся, підчас коли господар і его паробок та наймит завзято ним тровили.

Тепер з під стога дав ся почути людский голос, якесь стогнане, проклони і просьба.

— Змилуйте ся — не тровіть — вже вилізу!

Они закликали пса і таки его витягнули. Волоцюга вилїз. Пес покусав єму праву руку і він не міг нею рушати, кров капала з рукава. Лице его викривило ся з болю.

— Розбійники! — сказав він стогнаючи. Паробок і наймит засьміяли ся, а господар замахнув ся на волоцюгу і крикнув:

— Що, ти вухвалий голодранче? Зараз менї звідси забирай ся, ти пройдисьвіте, а нї, то я тебе псом навчу!...

Волоцюга скрутив ся, охриплий голос вирвав ся єму з грудий, готов був таки кинути ся на хлопа, але ще в пору побачив зловіщі очи собаки, котрі аж засьвітили ся а розлючене зьвіря вило ся як гадина коло ніг свого пана. Єму прийшла на гадку дитина і він стямив ся. Паробок вдарив его знову костуром по плечах а пес знову загавкав.

Волоцюга пустив ся в глуху ніч і серед морову а дитину лишив. Погадав собі, що дитинї буде тимчасом лїпше в стовї, а може єму як удасть ся ошукати пса, коли прийде пізнїйше в ночи по дитину.

Пустив ся від стога почерез поля, а люди ще гавкали его на дорогу і пес гавкав за ним. Мало з ніг не падав від утоми, але ішов дальше і вже щезав в нічній темряві, коли пес зачав на ново уїдати так само як і перед тим, як би скажений та аж піну точив так був роз'їв ся. А бездомний зачув, як зашелестїла солома, як пес вискочив знов на стіг і як став пхати ся до нори а відтак зачув глумливий голос.

— Ах, ще один такий цташок! А вилїзеш ти звідтам, злодюго?

Він вже тогди не надумував ся богато. Великими скоками прибіг назад і крикнув здалека благаючи о свою дитину. Єго охриплого голосу, що лиш на силу добував ся єму з грудий годі було зрозуміти. Всї три мужчини закликали пса до себе і стали прозивати волоцюгу ще гірше як перед тим.

Волоцюга повів мутними очима по тій громадцї людий, що при червонавім сьвітлї лямпи видавали ся єму як би які страхи, і лївою рукою витягнув дитину. Таки так, витягнув тото маленьке тіло, що майже вже не рушало ся. Він поставив дитину на ніжки, але слабі ніжки подали ся і тїло упало на снїг. Бездомний зойкнув і взяв дитинку на ліву руку, притулив своє брудне лице до єї личка та щез знову в темнотї. Людем сказав ще: Добра ніч! Понуро вимовив він ті слова — они звучали як би проклін. Покалїченою рукою ледви міг рушати.

Щез і пропав. Люди з хутора ще ішли трохи за ним; раді були, що позбули ся тої якоїсь чужої зволочи. Та й пес ще гавкав за ним проводячи его в нужденну дорогу. — Такі пси на самотних оселях дуже добрі.

А мороз тисне, аж пече, а на дворі пусто і глуха ніч.

але й робив деяку роботу дома. В помешканю „сплячого бремзера“ Дітріха горіло пів до шестої рано сьвітло, але вікна були ще позаслонювані. Аж ось жінка Дітріха здоймила заслону а оперовим склом можна було легко заглянути до середини. Тимчасом на дворі зробило ся ясно. Коло вікна стояла машина до шитя, на котрій Дітріхова шила сорочки. Нараз машині щось стало ся і она не хотіла шити. Тогди мертвий ожив, встав з постелі і приступив до машини. З місця, де єго бриґадир і другі люди підглядали, було єго дуже добре видко навіть голим оком. Єсть то чоловік високого росту з сивою бородою і сивим волосєм і мав очиці на очах. Коли щось направляв коло машини, був лиш в сорочці. Коли так бриґадир і другі особи приглядали ся єму, пішли Урядові особи до помешканя, а сусід і другі особи все ще дивили ся. Нараз Дітріх щез від машини. Було то здає ся як раз в тій хвили, коли до дверий запукала урядова комісия. Коли комісия увійшла, застала вже Дітріха на постели як неживого. Урядник сказав остро до него: Дітріху вставайте; тепер вже скінчила ся ваша комедия. Перед кількома хвилями виділи вас коло вікна при машині. Але „живий мерлець“ ані не рушив ся і не дав знаку. — А всеж-таки то не аби яка штука, що Дітріх міг цілих 20 літ удавати спячого в летарґу.

## Телеґрами.

**Прага** 17 жовтня. Narodni Listy доносять з Вроцлаза, що архієпископ Коп поручив австрийскому духовеньству, щоби при виборах до парляменту підпирало лише клерикальних кандидатів.

**Льондон** 17 жовтня. Вибори до парляменту скінчені з виімком одного. Вибрано 332 консервативних послів, 69 уніоністів, 186 лібералних і заступників робітників, 82 Ірляндців. Правительство має більшість 132 голосів.

**Льондон** 17 жовтня. Вечірні часописи принесли з Вашинґтона депешу американьского посла в Пекіні, котрий доносить, що хіньский цісар верне під охороною американьского войска до Пекіну.

**Претория** 17 жовтня. Льорд Робертс доносить: Ґен. Френч і полковник Магон мали в послідних днях кілька більших бить з Бурами. Вправді Бурів всюди побито, але Анґлійці мали великі страти.

**Гаґа** 17 жовтня. Урядова часопись містить оповіщенє о заручинах королевої Вільгельміни з Генриком, князем мекленбурско-шверинь-ским.

## Надіслане.



# ПОПУЛЯРНА ХЕМІЯ.

Пан Замішайко входить до реставрациї і каже собі подати порцию смаженої печені та закурює циґаро. Пан Наливайко, єго знакомий, що сидить при тім самім столі, відзиває ся: Попсуєте собі апетит, коли тепер будете курити.

Замішайко: Я курю умисно, бо мені треба попелу з циґара:

Наливайко: А тож на що?

Замішайко: Зараз Вам скажу. Хеміки з уряду здоровля вигадали, бачите спосіб, як можна найлекше розпізнати марґарину (штучне масло); до сосу додає ся трохи попелу з циґара; коли він стане трохи червоний то знак, що єсть марґарина.

Наливайко: Чи гадаєте, що марґарина шкідлива для здоровля?

Замішайко: То ні; але я мушу докладно знати, що мені дають в реставрациї їсти.

Послугач: Ось єсть смажена печеня.

Замішайко: Добре! Уважайтеж тепер мій друже! Я всиплю весь той попіл з циґара і замішаю.

Наливайко: І щож показує сей досьвід?

Замішайко: Сос закрасив ся на сино.

Наливайко: І щож то значить?

Замішайко: Синя краска показує, що в сосі з печені суть деякі соли, котрі допускають, щоби проба чисто удала ся. Отже розходить ся насамперед о то, щоби ті соли віддїлити.

Наливайко: А тож як зробите?

Замішайко! На то суть тепер дуже практичні способи. (Кличе послугача і каже собі подати прибори до писаня).

Послугач: А печеня?

Замішайко: Може почекати; дай мені чорнила і пера.

Послугач: Зараз служу.

Наливайко! Чи хочете може писати до уряду здоровля?

Замішайко: То ні; ось дивіть ся. Капну два ґрами отсего чорнила до сосу і замішаю добре.

Наливайко: Ага, тепер краска значно змінила ся.

Замішайко: Та й мені так здає ся. Головний тон краски єсть тепер чорнаво зелений, знак, що згадані соли упали вже на спід і там мабуть поробили ся вже з них кришталі.

Наливайко: А тепер може домішаєте знов попелу з циґара.

Замішайко: Ні, то не було би добре. За то прийду скорше до цїли, додам хльорокислого потасу.

Наливайко: Але того не маєте під рукою.

Замішайко: Чому ні? Хльорокислий потас знаходить ся в головках шведских сїрників, а тих маємо подостатком. Уважайтеж тепер: я возьму пачку таких сїрників, замачаю в сосі, добре заколочу, і ось видите, тота мішанина закрасила ся на червоно. Нема сумніву, що печеня смажена на марґарині!

Наливайко: Та бо Вам тимчасом вже печеня вистигла.

Замішайко: То не вадить нічого. Мій досьвід показав ще й ту важну річ, що з марґарини віддїлила ся якась часть стеарини, котра, як видите, плаває тут в грудочках.

Наливайко: Але то направду стеарина?

Замішайко: Зробім пробу: Я повибираю ті грудочки, зліплю їх до купи, витягну нитку із серветки, обліплю єї тою масою і запалю єї кінчик. Проба готова: горить ясною поломінию! Подержу тепер таріль над тою поломінню і печеня загріє ся знову.

Наливайко: Дуже ориґінальна проба! А щож тепер зробите?

Замішайко: Також дивне питанє; таже мушу з'їсти печеню, бо я казав єї собі дати.

Наливайко: Ну, доброго апетиту і видихайте здорові.

## Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1900, після середно-европ. год.

| посп. | особ. | Зі Львова |
| --- | --- | --- |
| відходить | | |
| | | **День** |
| | 6·25 | До Лавочного, Мункача. Борислава |
| | 6·30 | „ Підволочиск, Одеси, Ковови |
| | 6·35 | „ Іцкан, Букарешту, Радівців |
| | 6·30 | „ Підволочиск з Підзамча |
| 8·30 | | „ Кракова, Любачева, Орлова, Відня |
| | 8·40 | „ „ Відня, Хирова, Стружа |
| | 9·00 | „ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$. |
| | 9·15 | „ Янова |
| | 9·25 | „ Підволочиск з гол. двірця |
| | 9·35 | „ Іцкан, Сопова, Берґомету |
| | 9·53 | „ Підволочиск з Підзамча |
| | 10·20 | „ Белзця, Рави, Любачева |
| | 11·25 | „ Янова від $^{1}/_{1}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята |
| 1·55 | | „ Підволочиск з гол. двірця |
| 2·08 | | „ „ „ Підзамча |
| | 2·15 | „ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята |
| 2·45 | | „ Іцкан, Гусятина, Керешмезе |
| 2·55 | | „ Кракова, Відня, Хабівки |
| | 3·05 | „ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$. |
| | 3·15 | „ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$. |
| | 3·20 | „ Зимноводи від $^{13}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$. |
| | 3·26 | „ Брухович „ „ „ „ |
| | 3·30 | „ Ярослава |
| | | **Ніч** |
| 12·50 | | До Кракова, Відня, Берлина |
| 2·30 | | „ Іцкан, Констанциї, Букарешту |
| | 4·10 | „ Кракова, Хирова, Коросна |
| | 7·48 | „ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$. |
| | 6·10 | „ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа |
| | 6·30 | „ Кракова, Відня, Берна. Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$. |
| | 6·13 | „ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни |
| | 6·50 | „ Лавочного Мункача. Хирова |
| | 7.25 | „ Сокаля, Рави рускої |
| | 7·10 | „ Тернополя з гол. двірця |
| | 7·33 | „ „ „ Підзамча |
| | 9·12 | „ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята |
| | 10·40 | „ Іцкан, Гусятина, Радовець |
| | 10·50 | „ Кракова, Відня, Івонича |
| | 11·00 | „ Підволочиск, Бродів з гол. двірця |
| | 11·23 | „ „ Грималова з Підзамча |

| посп. | особ. | До Львова |
| --- | --- | --- |
| приходить | | |
| | | **День** |
| | 6·10 | З Кракова |
| | 6·20 | „ Черновець, Іцкан, Станиславова |
| | 6·46 | „ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$. |
| | 7·10 | „ Зимноводи „ „ „ „ |
| | 7·45 | „ Янова (головний дворець) |
| | 8·05 | „ Лавочного „ „ |
| | 8·00 | „ Тернополя на Підзамче |
| | 7·40 | „ „ „ гол. дворець |
| | 8·15 | „ Сокаля, Рави рускої |
| | 8·50 | „ Кракова, Відня, Орлова |
| | 11·45 | „ Ярослава, Любачева |
| | 11·55 | „ Іцкан, Черновець, Станиславова |
| | 12·55 | „ Янова на гол. дворець |
| 1·35 | | „ Кракова, Відня |
| | 1·15 | „ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$. |
| 1·45 | | „ Іцкан, Станиславова |
| 2·20 | | „ Підволочиск на Підзамче |
| 2·35 | | „ „ „ гол. дворець |
| | 5·15 | „ „ „ Підзамче |
| | 5·40 | „ „ „ гол. дворець |
| | 6·00 | „ Сокаля |
| | 5·45 | „ Кракова |
| 5·55 | | „ Чернівців |
| | | **Ніч** |
| | 12·05 | З Сколього, Калуша, Борислава |
| 12·20 | | „ Черновець, Букарешту |
| 2·31 | | „ Кракова, Відня, Орлова |
| | 3·12 | „ Підволочиск на Підзамче |
| | 3·35 | „ „ „ гол. дворець |
| | 6·20 | „ Іцкан, Підвисокого, Ковови |
| | 9.23 | „ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята |
| | 7·24 | „ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$. |
| | 8·50 | „ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день |
| 8·40 | | „ Кракова, Відня, Любачева |
| | 8·28 | „ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$. |
| | 9·45 | „ Кракова, Відня, Пешту, Сянока |
| | 10·00 | „ Іцкан, Ковови, Підвисокого |
| | 10·12 | „ Підволочиск, Бродів, Копичинець |
| | 10·30 | „ „ на гол. дворець |
| | 10·15 | „ Лавочного. Хирова, Пешту |

**ЗАМІТКА.** Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5

**За редакцию відповідає: Адам Крехозецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).